

Vážení diváci,

soutěžní část přehlídky Voskovcova Sázava se dostává do druhé poloviny. Dnes zhlédneme inscenaci hry „Jacobowski a Sjerbinski“ v provedení Rádobydivadla Klapý. Divadelní profesi, kterou tentokrát Vosk(n)oviny přibližují, je kostymér/ka. Kostýmům představení z minulého týdne je věnována malá recenze porotkyně Kristýny Urbanové. Dále na první straně naleznete minirozhovor s našimi divadelníky, kteří se dané profesi v rámci DS Jiřího Voskovce Sázava, věnují. O kladech práce kostymérky nám vyprávěla Radka Kodešová, o záporech této profese přemýšlela Barbora Randulová. Obrázek pro Vosk(n)oviny tentokrát malovaly děti ze ZŠ Plaňany. Druhá strana přehledkového plátku je tradičně věnována ohlédnutí za předchozím představením.



Cesta kolem světa...

Příběh románu Julese Verna Cesta kolem světa za 80 dní, který si v jevištní adaptaci Pavla Kohouta a dramaturgické úpravě Alexandra Gregara vybral Divadelní spolek Jirásek Nový Bydžov, nám dává možnost nahlédnout do doby minulé i současné. Představení, které má spád, nedává hercům možnost zastavit se jak na jevišti, tak i v zákulisí. Rychlý sled událostí na scéně a s tím související výměnu kostýmů zvládli téměř bez šokbrtnutí na jedničku. V dobových kostýmech, které měli propracované do nejmenšího detailu, jsme mohli vidět anglické džentlmeny v čele s hlavním představitelem v žaketu či ve fraku, sluhu Passepartouta a detektiva v typickém obleku, indickou vdovu v bílém sáří, britského konzula s šerpou, generála s metály, anglického strážníka, vlakového průvodčího či námořníky v uniformě, náhodné kolemjdoucí a obyvatele z celého světa zahrnující v Asii obchodníky se slonem a hadem, Indý v tradičním turbanu, Číňany v asijském klobouku a s kníry, v Americe indiánku z kmene Siouxů v indiánském obleku, typického černošského obyvatele s afro účesem, americké přistěhovalce jako tvrdé hochy, kteří se nebojí žádné rvačky, mormonského misionáře, ryšavého kapitána zaoceánské lodi, nebo i stále se proměňující slečny rekvizitářky. Ti všichni nás upoutali nejen svými kostýmy a bravurním hereckým výkonem, ale i pěveckými výkony doplněnými orchestrem, který tuto hru jistě zařazuje mezi favority přehlídky. Příběh, který byl doplněn narázkami na současnou politickou scénu, pobavil snad každého diváka a dal nám zamyšlení se nad současným hektickým a spotřebním světem.



Být či nebýt kostymérkou

Co Te přitahuje/odrazuje na profesi kostymérky?

RK: Odjakživa to byl můj sen. V šesti letech jsem se rozhodla, že budu archeoložkou. Líbilo se mi v muzeích, obdivovala jsem tam hlavně šperky a šaty. Později jsem chodila na malířství a chtěla jsem se stát kostýmní výtvarnicí. Miluji historické oblečení. Velmi ráda studuji, co se v jaké době nosilo, včetně doplňků a účesů. Už jako dítě jsem kreslila návrhy oblečení.

BR: Co mě odrazuje na profesi kostymérky? Nejspíš to, že neumím moc šít, to je dost problematická záležitost (smích). Potom možná nějaké připomínky a nesouhlasné komentáře od našich herců.

Co je z Tvého pohledu na této profesi nejdůležitější/nejnáročnější?

RK: Zapálení pro věc... asi jako v každé profesi. Vášeň. Pak také kreativita, představitivost, studování si faktů...

BR: Nejnáročnější je sladit, aby to všechno dohromady sedělo do konkrétní hry. Také, aby se kostýmy všem hercům líbily, a herci s nimi byli spokojeni.

Předlož tři klady/zápory profese.

RK: Je to kreativní profese. Baví mě studovat dostupný materiál a nacházet stále nové a nové nápady. Neustále mě něco v historii

Soutěž pozorného diváka...

V(n) SOUTĚŽ Pokud nejste na Voskovcově Sázavě nováčkem, jistě Vám neušla soutěž, kterou si pro své čtenáře připravily Vosk(n)oviny. Pokud nováčkem jste, pozorně si přečtěte následující řádky, protože ve hře je opravdu hodnotná cena, a sice permanentka na příští ročník přehlídky.

Do soutěže pozorného diváka se samozřejmě můžete zapojit i dnes. Po shlédnutí představení vyplňte ve foyer divadla soutěžní kupón s otázkou vztahující se k dané hře. Bude-li Vaše odpověď správná, automaticky se dostane do závěrečného slosování. Učinit tak můžete po každém ze šesti soutěžních představení a zvýšit tím Vaši šanci na výhru. Hned tři vylosování získají permanentku na 23. ročník Voskovcovy Sázavy. Slosování proběhne 27. října 2023, před závěrečným představením.

Ani dnes naše čtenáře neošidíme o malou nápovědu k dnešní otázce:

**Dávali jste pozor v hodinách zeměpisu?
Dnes se vám mohou tyto znalosti hodit.**

Správná odpověď na otázku z minulého týdne: 20

... pozvánka na další představení

pátek 13.10.: Mrzák inishmaanský

DS Náplavka, Lysá nad Labem

Dospělé diváky zveme na černou komedii o tom, co se stane, když do nejzapadlejšího zapadákov v Irsku přijedou filmaři až z Ameriky, a každý si touží „urvat“ pro sebe kousek štěstí. Příběh, kde se smích propojuje s dojetím, není vhodný pro děti.

neděle 15.10.: Fridolín se hledá

Pohadlo aneb Pohádkové kukadlo

Našli jsme ve skříni netopýra, jmenuje se Fridolín a něco hledá... Hledá sám sebe a u toho se někdy zapotí i člověk, natož netopýr.

překvapuje, jak je to krásné, pestré nebo jak se lidé v dávné historii zdobili.

BR: Je to časově náročné a komplikované. Komplikované v tom smyslu vše vymyslet a vzájemně zkombinovat. A nejsi nikde pořádně vidět (smích).

Jaké tři vlastnosti by měla/neměla mít každá/žádná kostymérka?

RK: Tři vlastnosti? Tak to jsem už říkala, měla by do toho být zapálená, měla by být kreativní a trpělivá, precizní. Měla by být zručná, i když dobrá profesionální kostymérka na to má lidi (smích). Správně by ale měla být řemeslně zručná a umět všechno od základů.

BR: Co by neměla mít kostymérka? Třeba stud. Neměla by mít oční vady, které by jí vadily při výkonu profese, například barvoslepost. A neměla by být úplně nešikovná.

Které jiné divadelní profese by ses chtěla/nechtěla věnovat?

RK: Jenom kostýmní návrhářce (smích). Už jsem dělala osvětlovačku a zvukařku, ale kdyby mi Hugo (technik DSJV, pozn. red.) neukázal, kdy a co mám zapnout, byla bych ztracená. Technika není úplně můj kamarád. Jako herečka se necítím. Dělala jsem už i nápovědu... věnovala jsem se všemu a nic mě neuspokojuje tak, jako dělat kostýmy.

BR: Určitě bych se nechtěla věnovat režii, protože mi přijde tak strašně těžká, že si myslím, že bych ji v životě nezvládla.

Jak to vidí děti...



Emu, 6.B, ZŠ Plaňany

VE ZPĚTNÉM ZRCÁTKU

Divadelní spolek Jirásek z Nového Bydžova navazuje na dlouholetou tradici ochotnického divadla v Novém Bydžově. Již v roce 1905 byl oficiálně ustanoven „Spolek divadelních ochotníků“, který mnoho let fungoval pod názvem „Divadelní jednota Jirásek“. Domovskou scénou souboru je Jiráskovo divadlo, jež bylo 17 let uzavřeno pro havarijní stav. S jeho znovuotevřením se v roce 2003 obnovila i činnost souboru.

Cesta kolem světa za 80 dní je notoricky známá „verneovka“. Příběh začíná sázkou mezi gentlemány v Reformním klubu, bez níž by se těžko pan Fogg rozhodl objet celý svět za pouhých 80 dní. Na cestě je doprovázen sluhou Passepartoutem, s nímž (a někdy i díky němu) zažívá četná dobrodružství.



Rozhovor s Alexandrem Gregarem, režisérem představení Cesta kolem světa za 80 dní

Co Vás vedlo k tomu, že jste vybral právě Cestu kolem světa...?

Byl rok 1962 a Cesta kolem světa měla v Praze po premiéře. Mně bylo devatenáct let a hrál jsem s velmi zajímavým divadelním souborem v Ústí nad Orlicí, který tehdy vedl student režie. Hrál jsem právě roli Passepartouta. Vzpomínám na to dodnes, hodně mě ta role těšila. Když jsem později režíroval v tomhle souboru, vzpomněl jsem si na Cestu kolem světa, protože soubor je složený z muzikantů a zpěváků. Když jsem oznámil, že budeme dělat Cestu kolem světa, největším oříškem bylo stáří textu. Znáám Kohoutovy dramatizace, jsou skvělé, úžasně pracuje s jazykem, ale problém byl, že je text 60 let starý. Museli jsme ho trochu dramaturgicky upravit, aby fungoval i v dnešní době.

Jak moc jste vycházel z Vaší předchozí zkušenosti s touto hrou?

Celou jsem ji dělal znovu, vůbec nic jsem si nepamatoval. Divadlo se dělá teď a tady, jak se říká. V Ústí nad Orlicí je jedna z nejužasnějších divadelních budov, funkcionalistická stavba s obrovským jevištěm. Tehdy jsme měli bohatou scénu. My jsme hledali co nejjednodušší řešení, proto jsme zvolili jednoduchý mobiliář s židlemi, které nám udělají úplně všechno.

Jak vznikl nápad tvořit jednotlivé scény právě židlemi?

Ten jsem měl od začátku. Ono je to tak, že tyhle židle hrály v tolika divadlech... původně v Ústí nad Orlicí v Našich furiantech. Jsou lehoučké. Akorát, když jsme s nimi začali hrát, museli jsme jim přidělat dolů desky, protože jsme potřebovali pracovat i s tou druhou, otočenou, stranou.

Nedělal jste tedy tuto hru s některým z dalších souborů, se kterými spolupracujete?

Nikdy. Nepamatuji si, že bych některou hru dělal dvakrát. S „bydžovákama“ teď máme před sebou novou hru, Žvonokosy. Muziku psal Mirek Vobořil, což je skvělý hudební skladatel, zapálený do amatérského divadla.

Považujete některý soubor z těch, ve kterých působíte, za svůj domovský?

Všechny tři, se kterými spolupracuji. Je to tento soubor, se kterým dělám velké divadlo o dvaceti, třiceti lidech. Další domovský soubor mám v Ústí nad Orlicí a třetí v Pardubicích, Divadlo EXIL.

Kterou divadelní profesi byste nechtěl vykonávat?

Mně není na jevišti nic cizí, u divadla nevidím nic, co by mě nebavilo. Akorát nejsem muzikant, takže neumím muziku napsat, ale umím si ji vybrat. Amatérské divadlo se za 150 let vůbec neproměnilo, ve vnímání lidí, kteří se mu věnují, je úplně stejné. Co se ale změnilo, je technika – zvuková a světelná.



Rozhovor s Petrem Krulišem, představitelem role detektiva Fixe

Jak jste se dostal k divadlu?

Dneska odpoledne na kole. Jel jsem z naší ulice kolem Penny Marketu a paneláků, nejel jsem po hlavní, ale takovými uličkami... k divadlu jsem dorazil asi ve tři hodiny. Sraz jsme měli ve třičtvrtě na tři, takže jsem měl samozřejmě trochu průšvih.

Dobře, tak tedy jinak. Jak dlouho už se věnujete divadlu?

Začínal jsem v podstatě jako děčko, v jedenácti nebo dvanácti letech. Když mi bylo asi patnáct, tak nám páni radní zavřeli domovskou scénu, protože bylo potřeba Jiráskovo divadlo zrekonstruovat. Zavřeli nám ho na celých sedmáct let. V té době moje dětská divadelní éra ještě nebyla pod hlavičkou Divadelního spolku Jirásek, ale pod jakýmsi divadelním kroužkem. Když se v roce 2003 divadlo zase otevíralo, nazkoušeli jsme, co jiného, než Lucernu. Od té doby se začala datovat i moje éra pod Divadelním spolkem Jirásek.

V Cestě kolem světa... ztvárňujete jednu z hlavních postav, záporného hrdinu. Jak se Vám hraje?

To vám řekne každý, že záporné role se hrají dobře. Nechají se hezky rozehrávat, kladasové bývají plošší. Ale on ten Fix není úplně záporák, spíš takový mamlas.

Máte ve hře nějakou oblíbenou scénu?

To se různě mění. Vždycky je mou oblíbenou scénou ta, kde je nově vymyšlený fór. Ty se rodí za chodu, nejenom při zkouškách před premiérou. Nejvíc fórů se vymyslelo teď mezi premiérou a dnešní reprízou. Třeba ta ozvěna, ve scéně Fixe a Passepartouta vznikla před pár dny a dnes jsme ji poprvé vyzkoušeli před diváky. Docela to fungovalo.

Jak se vám dnes v Sázavě hrálo?

Hrálo se nám bezvadně, publikum bylo úžasné. Ačkoliv nebylo vyprodáno, diváci reagovali

bezvadně a taková odezva, jaká byla tady, je vždycky příjemná.

Je některá z Vašich rolí tou, na kterou nejraději vzpomínáte?

To je asi jako v láskách, ta první. Učitelský mládenec Zajíček v Lucerně, to je krásná role, ačkoliv je to kladas.

Jak jste na tom se zpěvem?

Snažíme se dělat vyložené hudební věci, protože máme v našich řadách několik herců – zpěváků. Mně zpěv blízký je, dlouhá léta jsem jezdil do královhradeckého a pardubického pěveckého sboru. Myslím si, že nějaký hudební sluch mám.

Na závěr nás zajímá, jakou divadelní profesi byste nechtěl vykonávat.

Nejsem úplně technický typ, tak asi některou z těch technických profesí. Lákala by mě možná režie, ale muselo by jít o něco hodně blízkého, co by mě nějakým způsobem oslovilo, třeba i něco autorského. V roli herce jsem ale spokojený.



Jak to vidí porota...



Václav Veselý

Myslím, že jsem viděl představení, které bylo propracované do posledních detailů. Všichni hráli výborně a velkou roli sehrály světla, kulisy, rekvizity, kapela... bylo to, jedním slovem, skvělé.

Kristýna Urbanová

Představení se mi velmi líbilo. Oceňuji to, že se sešel bezvadný tým lidí, který umí zpívat. Neslyšela jsem jediný falešný tón.

Oldřich Randula

Živé, promyšlené, veselé, vyzcelované, moc příjemné představení.

Jak to vidí divadelníci...

-Představení předčilo všechna má očekávání.

-Moc se mi líbilo, jak používali židle, ze kterých stavěli vlak, loď... oceňuji, jak to měli vychytané, třeba jak měli zespona na židličkách, aby vytvořili pultík. Na scéně si dali záležet.

-První polovina mě bavila, ve druhé mi už vadilo velké množství aktuálních, třeba i politických vtipů a narážek. Někdy méně bývá více.

-Druhá polovina hry byla víceméně jen přestřelkou vtipů.

-Představení bylo vtipné, vyzdvihla bych herecké výkony detektiva Fixe a sluhu Passepartouta.

-Představení bylo zvládnuté. Krásné kostýmy, funkční a nápaditá scéna, dobré herecké výkony. Vtipné.

Výsledky hlasování

| | |
|--------------------|----|
| líbilo | 63 |
| líbilo s výhradami | 2 |
| nelíbilo | 1 |

Vaše ohlasy na novinky, obsah přehlídkových listů nebo shlédnutá představení uvítáme na tradiční e-mailové adrese vosknoviny@seznam.cz.